

lem 5 og 6. De nævnte 5-6 promille har omtrent svaret til en fjerdedel af bykommunernes grundskyldpromiller, der bortset fra skatteåret 1966-67 siden skatteåret 1961-62 normalt har udgjort ca. 24-26.

Til nr. 10.

Den kommunale ejendomsskattelovs § 24 bestemmer, at kommunalbestyrelserne i sognekommunerne kan vedtage at opkræve en tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — dersom ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Denne tillægsgrundskyld indbringer kun et beskedent provenu, men giver anledning til et betydeligt administrativt besvær, hvorhos den i praksis undertiden pålignes i tilfælde, hvor det kan opfattes som stødende. Endvidere synes skattens reale begrundelse tvivlsom, navnlig synes det vanskeligt at begrunde, at den kun kan pålignes landbrugsejendomme, og endelig er der ved ophævelsen af den kommunale erhvervsskat med virkning fra den 1. april 1964 sket en — formentlig

utilsigtet — udvidelse af de tilfælde, hvor denne grundskyld kan pålignes. Reglerne om tillægsgrundskyld i § 24 er derfor foreslået ophævet.

Bestemmelsen i den foreslåede nye § 24 knytter sig nu til de foranstående paragraffer om dækningsafgift og fastsætter, at kommunalbestyrelsens beslutning om opkrævning af dækningsafgift eller om ændring af promillernes størrelse for et bestemt skatteår skal være truffet senest samtidig med den endelige vedtagelse af kommunens overslag for det pågældende år. Om den for skatteåret 1967-68 foreslåede overgangsbestemmelse vedrørende opkrævning af dækningsafgift henvises til § 2 i nærværende lovforslag og bemærkningerne hertil.

Ad § 2.

Da det vel må forudses, at en række kommunalbestyrelser af den ene eller anden grund ikke når at træffe beslutning om opkrævning af dækningsafgift inden den fastsatte frist, jfr. forslaget til ny affattelse af § 24, foreslås det — for at undgå, at de pågældende kommuner i et skatteår savner hjemmel til opkrævning af dækningsafgift — at de nugældende vedtægters gyldighed i så fald automatisk forlænges.